

Bless this mess

KATERINA ANDREOU

Aspirant punks

Pieter T'Jonck

Gezien op 31 mei 2024
KVS Box, in het kader van
Kunstenfestival 2024

In de jaren 1970 was punk een wanhopige, agressieve uitgestoken vinger naar een samenleving die plots geen tijd of aandacht meer had voor wie na dertig jaren ongekende welvaart uit de boot viel. Kabaal en stoorgeluiden waren het antwoord. De Griekse choreografe Katerina Andreou wil die geest oproepen in 'Bless this mess'. Maar van de 'mess' die zij maakt kijkt geen mens nog op.

04 JUNI 2024

'Bless this mess' kan wel aanspraak maken op de meest doelloze scenografie van het jaar. Achteraan het podium loopt een strook witte vinyl van links naar rechts. Zowel linksachter als rechtsvoor staan enkele lage pratikabels, de hoogste niet hoger dan een tafel. Het enige wat opvalt zijn de laaghangende trekken die een kader van spots laag boven de speelvloer vormen. De pratikabels links achter en het witte vinyl spelen in het hele stuk geen rol. Ze zijn er zomaar, net zoals de vier performers er ook zomaar zijn.

Die performers stappen langs de publiektribune het podium op. Meteen begint een klavecimbel te dreunen. Dezelfde zestien maten worden wel twintig minuten lang herhaald, met steeds meer kreten en vage gezongen fragmenten er doorheen gemixt. Een muur van geluid. Tot zover de punk. Op die dreun zwieren de performers hun hoofd wild heen en weer, als *headbangers* in opleiding. Al snel duiken grote verschillen op tussen die vier performers. Sommigen gooien hun hoofd scherp en agressief in de strijd, anderen lijken slechts snel te knikkebollen en houden zelfs dat niet lang vol. De energie sijpelt daardoor al weg uit de voorstelling nog voor ze goed en wel begonnen is.

Het betert er niet op met de *workouts* die volgen, zoals afwisselend met de ene en de andere voet op een pratikabel springen. De actie voelt hulpeloos aan, alsof de vier wel kwaad zouden willen zijn en heel hard zouden willen roepen, maar vooral onzeker zijn. Ze slagen er niet eens in het publiek in de ogen te kijken of elkaar op te jutten. Ze *doen* enkel wild en baldadig. Ze doen alsof ze lak hebben aan voorbereiding, zoals echte punks. Maar die compenseerden dat met veel

energie, woede en bijtende humor. Hier ontbreken die. Er is zelfs geen ander herkenbaar gevoel, behalve dat de voorstelling hengelt naar onze aandacht. Dat wordt gênant als de performers wat onduidelijke dingen doen met pruiken en zonnebrillen of rondzeulen met een pratikabel. Als er iets ‘messy’ is, dan zijn het de black-outs die het gebeuren geregeld in het duister dompelen.

Het mag blijkbaar allemaal niet te vermoeiend worden. Boeiend wordt het zeker niet.

Als ‘grote vondst’ kan het moment gelden dat de performers in overstuurde microfoons, met luide plofgeluiden als gevolg. Daar komen obsederende drums bovenop, alweer gemixt met allerlei flarden zang. Naast het rode en witte licht dat tot dan domineerde is er nu ook groen licht. En black-outs. Er is ook wat nieuw bewegingsmateriaal: de performers zitten naast of achter elkaar op de pratikabels en brengen zo hun linkerbeen naar hun rechterhand of omgekeerd. Trappelen met de voeten doen ze ook. Het mag blijkbaar allemaal niet te vermoeiend worden. Boeiend wordt het zeker niet.

‘Bless this mess’ loopt daarna leegs als een ballon. Een performer veroorzaakt een fluitgeluid door alweer eindeloos lang een microfoon rond te zwieren. De anderen vallen stil en druipen dan één na één af. Het geluid deemstert tegelijk weg. Alleen de spots flikkeren nog even. Punk is duidelijk niet meer wat het geweest is. Deze mensen weten gewoon niet wat gedaan, maar ze doen het. Maar waarom ze ons, toeschouwers daarbij nodig hadden, het werd me geen moment duidelijk.